

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **B. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.12.2014, č.j. OAM-167/LE-BE03-HA08-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o:**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce včas podanou žalobou napadl v celém rozsahu shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a domáhá se jeho zrušení.

V žalobě uvedl, že byl v řízení o udělení mezinárodní ochrany, jež vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, zkrácen na svých právech z následujících důvodů. Předně namítal, že žalovaný nesprávně posoudil charakter jeho rodinného svazku, zejména pokud jde o jeho vztah k synovi, když tento shledal jako nedostatečný. Žalobce uvedl, že přestože se synem nebydlí ve společné domácnosti, velmi ho miluje a snaží se s ním udržovat osobní kontakt a tím na něho výchovně působit. Jeho finanční možnosti jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany jsou však omezené a neumožňují mu realizovat osobní kontakt častěji. Je pro něho velmi důležité setrvat v jeho blízkosti pro případ, že by se musel o syna starat, pokud by se něco stalo s jeho bývalou ženou. Další námitka žalobce směřovala proti zhodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině a závěru žalovaného o neexistenci

obavy z ohrožení života žalobce v případě jeho návratu na Ukrajinu. Žalobce jen obecně konstatoval, že se závěrem žalovaného nemůže s ohledem k nedávným událostem na Ukrajině souhlasit, aniž by svá tvrzení blíže specifikoval. Dle názoru žalobce žalovaný zcela nedostatečně vyhodnotil jeho obavy o život v případě jeho návratu na Ukrajinu, kdy bude vystaven tlaku ze strany svých věřitelů, přitom žádat o ochranu ukrajinskou policií je dle žalobce zcela nadbytečné, neb by stejně nijak nezakročila. Pokud jde o bližší vylíčení skutkových okolností věci, žalobce odkázal na svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál. Z výše uvedených důvodů tak žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nesprávné a navrhuje jeho zrušení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval žalobní námitky, popřel oprávněnost žaloby, neboť žalobcem uplatněné námitky dle jeho názoru neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí a nemohou žalovaným učiněné závěry zpochybnit. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru a na vydané správní rozhodnutí. Uvedl, že při posouzení žádosti žalobce vycházel především z jeho výpovědí a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení. V rámci pohovoru umožnil žalobci uvést veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení jeho žádosti, umožnil mu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž žalobce této možnosti nevyužil. Žalovaný tak setrval na svém přesvědčení, že v průběhu správního řízení v rámci řádně provedeného dokazování náležitě zjistil skutkový stav věci, shromáždil potřebné podklady pro vydání správního rozhodnutí a v jeho odůvodnění velmi podrobně, jasně a srozumitelně vyhodnotil důvody, pro něž žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany z hlediska všech forem této ochrany a ve světle informací, které si za tímto účelem v dostatečném rozsahu obstaral. Zrekapituloval, že žalobce jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedl začínající válku na Ukrajině, skutečnost, že má v České republice syna, o něhož se chce starat a dále, že zde žije dva a půl roku s přítelkyní a rád by v České republice i nadále zůstal. V případě svého návratu na Ukrajinu se též obává tlaku ze strany svých věřitelů, jimž dluží peníze. Na Ukrajině v Zakarpatské oblasti stále žijí jeho rodiče a sourozenci. Poprvé Ukrajinu opustil v roce 1996, kdy odjel za prací, naposledy byl na Ukrajině v roce 2009, od té doby je v České republice, do roku 2012 na základě povolení k dlouhodobému povolení, od té doby nelegálně. V roce 2014 mu bylo uloženo správní vyhoštění. Dle jednoznačného závěru žalovaného neměl žalobce ve své vlasti žádné potíže relevantní z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany a ani v případě návratu mu nehrozí nebezpečí vážné újmy.

K námitce žalobce ohledně zásahu do jeho rodinného života žalovaný uvedl, že v případě žalobce nelze hovořit o nepřiměřeném zásahu do rodinného či soukromého života, neboť na území České republiky nevede takový rodinný a soukromý život, jemuž by dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a zákona o azylu měla být poskytována ochrana. Jak sám žalobce vypověděl, se svým 16 letým synem nežije ve společné domácnosti od svého rozvodu s jeho matkou, syna pouze příležitostně navštěvuje a přispívá na jeho výživu, přičemž toto hmotné zajištění se dle žalovaného nemusí nutně realizovat na území České republiky, nýbrž jeho realizace je možná i ze zahraničí. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce již dlouhou dobu žije na území naší republiky bez platného povolení k pobytu a bylo mu uloženo i správní vyhoštění. Stejně tak není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany tvrzený vztah žalobce s jeho přítelkyní, dle

žalovaného tak musí žalobce k legalizaci svého pobytu na území České republiky využít institutů zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tak shrnul, že v případě žalobce nelze hovořit o dlouhodobém zázemí a pevných vazbách k území České republiky. V této souvislosti je též nezbytné přihlédnout k tomu, že na Ukrajině žije rodina, sourozenci žalobce, která pro něho jistě též představuje určité zázemí.

Žalovaný rovněž neakceptoval námitku žalobce ohledně neuspokojivé bezpečnostní situace na Ukrajině, když v tomto směru odkázal na podrobné zdůvodnění bezpečnostní situace na Ukrajině v napadeném rozhodnutí na straně 4-5 a 8. Dále vyslovil nesouhlas s obavou žalobce o jeho život z důvodu nátlaku ze strany jeho věřitelů, když dle žalovaného tato skutečnost nepředstavuje azylově relevantní pronásledování ani jednání, představující vážnou újmu. Žalovaný zdůraznil, že mezinárodní ochrana může být žalobci poskytnuta teprve v případě, kdy mu nebyla poskytnuta ochrana země jeho původu či by byla tato zcela nedostatečná. Jak ze spisového materiálu, tak i z vyjádření samotného žalobce vyplývá, že o takovou ochranu v zemi původu ani nepožádal. Podle žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu o neudělení mezinárodní ochrany žalobci dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti:

Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané dne 7.8.2014 uvedl, že je ukrajinské národnosti i státní příslušnosti, křesťanského náboženského vyznání (pravoslavná církev), je rozvedený s jednou vyživovací povinností, on sám ani jiný člen jeho rodiny není a nebyl členem politické strany či jiné organizace, není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Ukrajinu opustil poprvé v roce 1996, kdy jel do České republiky za prací s platným cestovním dokladem a voucherem vlakem přes Polsko. Ukrajinu naposledy navštívil v létě 2009, aby se následně do České republiky vrátil s platným cestovním dokladem a vízem za účelem zaměstnání mikrobusem přes Slovensko. Česká republika byla přitom jeho cílovou zemí, přijel sem za prací, zjistit jak se tady žije a vydělat nějaké peníze. K důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce odkázal na začínající válku na Ukrajině a zhoršující se situaci v zemi. Jako druhý důvod žalobce uvedl skutečnost, že má v České republice šestnáctiletého syna, jemuž je povinen platit výživné a pro případ, že by se něco stalo s matkou nezletilého, není nikoho jiného, kdo by se o syna postaral. Třetím důvodem jeho přání setrvat na území České republiky je, že je zde zvyklý, neboť zde žije již dlouho. Navíc má v České republice přítelkyni, s níž společně žije 2 roky a 8 měsíců. Pro případ svého návratu na Ukrajinu se obává svých věřitelů, jimž dluží peníze, hledala by ho mafie. Svůj zdravotní stav označil za dobrý, má jen potíže s očima.

V průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 14.8.2014 žalobce uvedl, že pochází z Rivenské oblasti Ukrajiny (Zakarpatská oblast), kde bydlí jeho rodiče, bratr s partnerkou a sestra. S rodinou je v telefonickém kontaktu

cca jednou měsíčně s otcem a cca jednou za tři až čtyři měsíce se sestrou, naposledy otci volal před třemi měsíci, kdy mu otec sdělil, ať se na Ukrajinu nevrací, že je to tam čím dál horší. Do České republiky žalobce přicestoval na zkoušku za prací poprvé v roce 1996, následně se vracel na Ukrajinu - naposledy v létě 2009, s návratem do České republiky mu pomohli jeho přátelé z Čech. V té době měl platný cestovní pas a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. V České republice pracoval jako pomocná síla na stavbě. Od roku 2009 se již na Ukrajinu nevrátil. Od jeho odjezdu z Ukrajiny se tamní situace velmi zhoršila, vše je tam drahé, není tam jídlo ani práce. Chtěl by se v České republice usadit, normálně žít, oženit se a pracovat. Pobývat zde chtěl na základě víza, které si jel na Ukrajinu vyřídit, ale nedopadlo to. Že následně na území České republiky pobýval nelegálně, si je vědom. V České republice byl ženatý, má syna, po rozvodu se synem ve společné domácnosti nežije, navštěvoval ho cca dvakrát až třikrát za měsíc, naposledy ho viděl před dvěma měsíci, nyní s ním v kontaktu již není, a to ani telefonickým, nefunguje mu mobil, nezná na syna číslo. Po rozvodu v roce 2011 si našel přítelkyni, s níž žije ve společné domácnosti. Jeho přítelkyně a syn a dále válka na Ukrajině jsou důvodem, proč by chtěl v České republice zůstat, chtěl by se tu oženit, najít si práci a žít tady jako normální člověk, Českou republiku má rád. K dotazu, zda požádal o mezinárodní ochranu, aby zabránil svému vyhoštění z ČR, žalobce uvedl, že by si chtěl azylem zlegalizovat pobyt. Na Ukrajině neměl v minulosti žádné problémy se státními orgány, soudy, policií, armádou, neměl tam problémy ani kvůli své rase, národnosti, pohlaví, náboženskému přesvědčení, stejně tak ani jakékoliv jiné problémy. Pro případ svého návratu se obává svých věřitelů, kterým dluží peníze, které nesplácí. Domnívá, že by po něm šla mafie, že by to nebylo dobré, v minulosti se věřitelé obrátili na jeho otce, kterého žádali o podání zprávy o návratu žalobce na Ukrajinu. Samotného žalobce v minulosti kontaktovali telefonicky, na orgány policie se však na Ukrajině neobrátil, na Ukrajině se to tak nedělá.

Správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z výše uvedené žádosti o udělení mezinárodní ochrany a pohovoru s žalobcem, které posuzoval na podkladě informací shromážděných v průběhu správního řízení ohledně politické, ekonomické a bezpečnostní situace na Ukrajině a stavu dodržování lidských práv. Žalovaný konkrétně vycházel z Informací MZV ČR č.j. 98525/2014-LPTP ze dne 29.5.2014, a č.j. 98524/2014/LPTP ze dne 16.4.2014, Výroční zprávy Freedom House 2014 z ledna 2014, Výroční zprávy Human Rights Watch 2014 ze dne 21.1.2014, Zprávy Evropské komise ze dne 27.3.2014, Informace ZÚ Kyjev č.j. 437/2014-KIEV ze dne 26.5.2014, Zprávy CRS pro Kongres USA, Steven Woehrel, ze dne 24.3.2014, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 1.7.2014 a z informací Infobanky ČTK „Země světa, Ukrajina“ v aktuálním znění. Správní orgán rovněž přihlédl k výpisu z evidence cizinců. Veškeré tyto podklady jsou součástí spisové dokumentace a žalobci bylo v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu umožněno se s obsahem veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí seznámit, žalobce této možnosti nevyužil, když uvedl, že má potřebné informace ze sdělovacích prostředků, žádné návrhy na doplnění dokazování nevznese, vše co chtěl uvést, již uvedl.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním.

Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Krajský soud po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby plně ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobce sám netvrdil a ani ohledně něho po provedeném správním řízení nevyšly najevo žádné relevantní skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že by byl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Z výpovědí žalobce je zřejmé, že nikdy on sám ani jeho rodina nebyla členem žádné politické strany ani jiné organizace. Ač byl dán žalobci dostatečný prostor, žalobce neuvedl žádné azylově relevantní potíže v zemi svého původu, ani jiné skutečnosti na základě, kterých by bylo možné dospět k závěru, že byl pro své politické názory a postoje vystaven jakýmkoliv represím. Žádné problémy takového charakteru žalobce ani náznakem nezmínil.

Žalobce rovněž neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr o existenci jeho odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Žalobce je státním příslušníkem a občanem své země původu, náboženského vyznání, jež v zemi převažuje a bez politické angažovanosti. V této souvislosti je přitom nutné

zdůraznit, že výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní a nelze je tedy ani výkladem rozšiřovat o důvody další. Jediným důvodem odjezdu žalobce z vlasti byla dle jeho tvrzení touha poznat kvalitu života v České republice a nalézt si zde práci, s odjezdem ze země původu neměl žádné komplikace, stejně tak jako s opakovanými návraty do ní v průběhu svého dlouhodobého pobytu na území České republiky. Jedinou obavu pro případ svého návratu do země původu, kterou žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedl, je jeho obava z pronásledování ze strany ukrajinské mafie – jeho věřitelů, kterým dluží peníze, když si svou povinnost splácet tyto dluhy od roku 2009 z důvodu nedostatku finančních prostředků neplní. Žalobce uvedl, že této obavy nabyl v souvislosti s tím, že jeho otec žijící na Ukrajině byl ze strany věřitelů kontaktován, tito se tázali po návratu žalobce na Ukrajinu. Žalobce sám byl ze strany svých věřitelů kontaktován pouze telefonicky, bylo mu vyhrožováno, tuto skutečnost však blíže nerozvedl. Na příslušné státní orgány Ukrajiny se žalobce s žádostí o ochranu či pomoc neobrátil s odůvodněním, že to není na Ukrajině zvykem, takovéto problémy si lidé řeší mezi sebou sami. Z tvrzení žalobce tak lze bez jakýchkoliv pochybností dospět k závěru o neexistenci původce pronásledování ve smyslu zákonné definice, když dle § 2 bod 9 věty druhé zákona o azylu původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Jak výše uvedeno v daném případě však žalobce nevyužil veškeré dostupné prostředky, které ukrajinský právní systém skýtá, a to pouze z důvodu pochybností o jejich efektivitě. V této souvislosti však soud připomíná, jak již bylo mnohokrát judikováno „*pouhá nedůvěra občana ve státní instituce, zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.*“ (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) ze dne 29.3.2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37; všechny zde citované rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz). Nikoli strach z pronásledování, jako spíše účelovost podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze dovodit z výpovědí žalobce, když tento sám uvedl, že důvodem podání žádosti je legalizace jeho dalšího pobytu na území České republiky. Z obsahu spisu se podává, že žalobce pobýval na území České republiky (od roku 1996) na základě povolení k dlouhodobému pobytu, a to do října 2012, kdy mu byl jeho vlastním zaviněním tento pobyt ukončen. V době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak žalobce nejenže pobýval na území České republiky již značnou dobu (v řádu několika let), ale nadto od října roku 2012 dokonce nelegálně, přestože mu bylo v minulosti opakovaně uděleno správní vyhoštění. O udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal až v době, kdy mu zcela reálně hrozilo vyhoštění z území České republiky. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je přitom „*o azyl nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.*“ (srovnej rozsudky NSS č.j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20.10.2005 a č.j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006). V rozsudku NSS č.j. 3 Azs 119/2004 ze dne 13.1.2005 je uvedeno, že: „*Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se*

přínejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“ Krajský soud tak plně v souladu s odůvodněním napadeného rozhodnutí konstatuje, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území České republiky a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Ve světle výše uvedeného tak nezbyváá než konstatovat, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zcela účelová, jejímž sledovaným cílem byla legalizace jeho pobytu na území České republiky, ostatně tímto záměrem se žalobce sám nijak netajil.

K tvrzenému společnému soužití žalobce s přítelkyní na území České republiky, jakožto dalšího důvodu pro udělení mezinárodní ochrany, jehož se žalobce dovolává, žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí zrekapituloval uvedené soužití a jeho podobu (žalovaným bylo zjištěno, že žalobcem uvedená „společná domácnost“ představuje cizí objekt, v němž kromě žalobce a jeho přítelkyně žije dalších pět cizích osob, jimž přítelkyně žalobce vaří z peněz, které získá sběrem starého papíru, žádná z osob neplatí za užívání objektu nájem, objekt je zatížen exekucí s odpojenými přívody energie a vody) se závěrem, že uvedené víceleté hromadné soužití několika osob v naprosto nevyhovujících prostorách nedosahuje takové kvality sdílení „společné domácnosti“, či vedení spořádaného života žalobce s jeho přítelkyní, aby na něj bylo možné vztáhnout čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (právo na respektování soukromého a rodinného života). V tomto směru žalovaný přílehavě odkázal i na rozsudek NSS č.j. 5 Azs 46/2008-71 ze dne 28.11.2008, který se zabývá rozsahem mezinárodního závazku dle článku 8 Úmluvy. Se závěry žalovaného o neexistenci důvodu relevantního z hlediska ochrany poskytované čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod soud souhlasí.

Pokud jde o obavu žalobce ze zhoršující se bezpečnostní situace na Ukrajině, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí touto námitkou podrobně zabýval (strana 4, 5 napadeného rozhodnutí) včetně odkazu na Ženevskou úmluvu o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Protokol týkající se právního postavení uprchlíků z roku 1967, když na podkladě v řízení shromážděných informací ohledně aktuálního vývoje bezpečnostní situace na Ukrajině, dospěl k závěru, že přestože je bezpečnostní situace na východě a jihu Ukrajiny složitá, a to zejména v oblasti Doněcké a Luhanské, nebylo zjištěno, že by v současné době na Ukrajině probíhal vnitřní ozbrojený konflikt. Žalobce pochází ze západní části Ukrajiny – Rivenské oblasti, kde je bezpečnostní situace klidná a občané své případné aktuální potíže řeší prostým přestěhováním se v rámci země. Taktéž žalobce nepřinesl žádné konkrétní skutečnosti svědčící o opačném závěru žalovaného, když v žalobě pouze vyslovil nesouhlas s učiněným závěrem žalovaného o bezpečnostní situaci na Ukrajině s obecným odkazem na „nedávné události na Ukrajině“, aniž by je blíže specifikoval.

S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se tak soud zcela ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu.

Dle § 13 odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Okruh osob, jež se považují za rodinné příslušníky, je pak taxativně vymezen v odstavci druhém citovaného ustanovení. V projednávaném případě se z výpovědi žalobce učiněných v rámci správního řízení podává, že tento je rozvedený, v současné době žije s přítelkyní, jež má české občanství. Je tak zřejmé, že žalobce není rodinným příslušníkem ve smyslu ust. § 13 odst. 2 zákona o azylu azylanta, jemuž byl na území České republiky udělen azyl dle § 12 či 14 zákona o azylu. V případě žalobce tak nebyly naplněny ani předpoklady ust. § 13 zákona o azylu pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny.

Ustanovení § 14 zákona o azylu upravuje možnost udělit v případech hodných zvláštního zřetele azyl z humanitárního důvodu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 zákona o azylu. Udělení azylu dle § 14 zákona o azylu je tak na volné úvaze správního orgánu. K otázce udělování humanitárního azylu se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, odkázat lze např. na rozhodnutí č. j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11.3.2004, v němž se podává: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Odkázat lze rovněž na rozhodnutí č.j. 2 Azs 36/2005-48 ze dne 20.12. 2005, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „Správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona č. 325/1999 Sb.) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces“. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů, včetně informací od samotného žalobce, pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, s těmito podklady se žalovaný náležitě vypořádal, když otázku udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobce, stejně tak jako k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, zda-li žalobce nesplňuje důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak umožňuje ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.

Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí předpoklady pro udělení doplňkové ochrany zabýval velice pečlivě. Vycházel přitom jak z informací získaných od samotného žalobce, tak z informací získaných vlastním šetřením, zejména z již výše citovaných zpráv o zemi původu, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Samotný žalobce v tomto směru neučinil žádné návrhy na doplnění dokazování a neučinil tak ani v řízení před soudem. Žalovaný se v odůvodnění této části rozhodnutí zabýval otázkou, zda žalobci po návratu na Ukrajinu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu či ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vycházel i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce v zemi původu nikdy neměl potíže se státními

orgány, ve vlasti proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany (vztahem žalobce a jeho syna, soužitím žalobce a jeho přítelkyní na území České republiky, obavou z tlaku ze strany věřitelů žalobce v případě jeho návratu na Ukrajinu, obavou z bezpečnostní situace na Ukrajině, legalizací pobytu) a uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Připomněl, že jediným důvodem odjezdu žalobce z vlasti byla příležitost práce v zahraničí. Ekonomická nouze přitom dle ustálené judikatury není relevantním důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Rodinnou situací žalobce se žalovaný opětovně zabýval i z pohledu doplňkové ochrany, a to zejména pokud jde o jeho vazbu na nezletilého syna a jeho soužití ve společné domácnosti se stávající přítelkyní. Soud tak námitku žalobce stran nesprávného zhodnocení jeho soukromého a rodinného života nemůže akceptovat, když nadto jak vztah žalobce k jeho synovi a péče o něho včetně plnění vyživovací povinnosti, tak soužití s partnerkou „ve společné domácnosti“ s ohledem na jeho charakter není bez závad a nelze tak v této souvislosti v žádném případě hovořit o dlouhodobém zázemí a pevných vazbách k území České republiky. Se závěry žalovaného o neexistenci důvodu relevantního z hlediska ochrany poskytované čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod se soud plně ztotožňuje. Oproti tomu má soud za to, že toto rodinné zázemí představované rodiči a sourozenci žalobce má žalobce vytvořeno v zemi svého původu. Skutečná rodina žalobce, s níž je v pravidelném kontaktu, se tak nachází na Ukrajině. V této souvislosti lze citovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.6.2011, č. j. 2 Azs 8/2011, kde se uvádí, že: *„Ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996, ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý, život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z jeho judikatury přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ESLP ze dne 6. 2. 2001, ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98).“* Soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že případné vycestování žalobce nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života a nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu).

K aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině soud uvádí, že zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodní části Ukrajiny, ve zbytku země je bezpečnostní situace stabilní. Žalobce sám pochází z oblasti, která se nachází na západě země a výše zmiňovaná zhoršená bezpečnostní situace se ho netýká. Soud po zhodnocení výpovědí žalobce, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, aktuálních v době vydání napadeného rozhodnutí, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti

hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, zejména dle odst. 2 písm. c) citovaného ustanovení, tedy z důvodu mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Po vydání žalobou napadeného rozhodnutí nedošlo k natolik zásadní změně zejména bezpečnostní situace, která by byla výrazně odlišná od situace popsané v napadeném rozhodnutí a v důsledku které by soud mohl prolomit ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. (přezkoumání rozhodnutí k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí) a přihlédnout k novým skutečnostem, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu a které by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Soud tak nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Pokud jde o možnost správního orgánu udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny (§ 14b zákona o azylu), ani zde nebyla existence předpokladů vyžadovaných zákonem v případě žalobce shledána, když se jak z výpovědi žalobce, tak z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění žalovaného v průběhu správního řízení nepodává, že by byla v České republice udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Krajský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, při projednání žaloby nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by závěr rozhodnutí žalovaného zpochybnil, soud neshledal ani vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Soudu tak nezbylo než žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly. Soud tak žádnému z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí).

Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 12. srpna 2015

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně